

DR. A. DE BONDT, *De Satan*. Baarn, Bosch & Keuning N.V., 292 pp.
Prys f.4.90 (12/6).

Volgens die mededeling op die omslag van hierdie boek is daar „in ieder mensch een drang aanwezig iets te weten te komen van de wereld der geesten rondom ons”. Die resensent moet eerlik erken dat hierdie drang hom onbekend is en dat hy daarom miskien nie die regte

leser van hierdie werk mag genoem word nie. Dit belet hom egter nie om sy gulle waardering uit te spreek vir die ernstige studie, wat DR. DE BONDT aan hierdie onderwerp gewy het nie. Hy het die Bybelse gegewens in twee hoofdele, respektiewelik oor dié in die Ou en dié in die Nuwe Testament behandel en dit lyk of hy alles, wat in hierdie verband van belang kan wees, vermeld en bespreek het.

Hierdie boek het verskyn in die serie „Biblioteek van Boeken bij den Bijbel”, wat populêr in sy opset is. Dis dan ook begryplik dat die outeur sober is in sy aanhalings uit buite-bybelse bronne. Persoonlik sou die resesent meer verwysings na die Oosterse geesteslewe en die nabybelse Joodse geskifte gewens het, en minder sitate van hedendaagse outeurs.

Dis eiendaardig om te sien, watter hulpmiddels die skrywer moet gebruik, om sy konklusie op p. 85 „In het O.T. is de slang geen naam voor den satan” in ooreenstemming te bring met die feit dat op verskillende plekke in die N.T. oor die satan gepraat word as „die ou slang” (vgl. p. 127–132). Die Afrikaanse leser sal homself met verwondering afvra, waarom die skrywer hom so aan die rand van die loëning van die eenheid van die H. Skrif waag. Waar die N.T. verwys na of sinspeel op die O.T., waar die H. Skrif dus self met nadruk sy eenheid poneer, daar behoort ons met dankbaarheid dit as beginsel vir die uitlegging van daardie Skrif te aanvaar; en die karakterisering van die duiwel as „die ou slang” is tog baie duidelik ’n sinspeling op wat in die oergeskiedenis plaas gevind het. Dat die skrywer dit nie wil aanvaar nie, moet miskien as ’n uitvloeisel van die besluite van die Asser Sinode omtrent Gen. 3 beskou word. Maar dit is dan wel ’n baie duidelike voorbeeld daarvan, watter gevare dit meebring as ’n kerkorganisasie die vryheid van die eksegeese aan bande lê.

Wat op p. 124 oor Ras Sjamra geskrywe word, is ’n misverstand. Die Ugaritiese tekste ken geen woord „zebul” in die betekenis van „woning” nie, vgl. C. H. GORDON, *Ugaritic Handbook*, 1947, p. 227. Die verklaring, dat „Belial” „sonder juk” sou beteken, hou geen rekening met die N.T.iese transkripsie van die woord; ten onregte beskryf die outeur in hierdie verband (p. 68) Sifra as ’n Talmuedtraktaat.

Maar dit is maar klein vlekies, wat geen inbreuk maak op die indruk wat die geheel ons skenk: ’n besonne, ernstige, strak-Bybelse studie.

A. VAN SELMS.